

Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο

Ἅγιος Ιουστίνος Πόποβιτς

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο (Ἰωάν. 1, 14). Αὕτῃ εἶναι ἡ πρώτη καὶ ἡ μεγαλύτερα χαρμόσυνη ἀγγελία, τὸ πιὸ μεγάλο «εὐαγγέλιον», ποῦ ἦτο δυνατόν νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ὁ οὐρανὸς εἰς τὴν γῆν. Ἐὰν θέλετε, ὁλόκληρον τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ τέσσαρες λέξεις: «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο». Ἐξω ἀπὸ αὐτὸ καὶ χωρὶς αὐτοῦ, ἄλλος εὐαγγελισμὸς δὲν ὑπάρχει διὰ τὸν ἄνθρωπον, οὔτε εἰς αὐτὸν οὔτε εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

Ἐδῶ εὐρίσκεται κάθε τί, τὸ ὁποῖον εἶναι αἰωνίως ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν εἰς ὅλους τοὺς κόσμους. Μοναδικὸν χαρμόσυνον μῆνυμα διὰ τὴν ὕλην εἰς ὅλας τὰς μορφάς της. Ἀπὸ τὴν πλέον σκληρὰν καὶ πυκνὴν ὕλην τοῦ ἀδάμαντος, μέχρι τὴν πλέον λεπτὴν καὶ ἀφανὴ τοῦ ἠλεκτρονίου καὶ φωτονίου. «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο». Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ Λόγος ἐγίνε θεοσὰρξ, οὕτως

ὥστε οὔτε ὁ θεὸς παύει νὰ εἶναι θεός, οὔτε ἡ σὰρξ νὰ εἶναι σὰρξ. Μόνον ποὺ ἡ σὰρξ ἐν τῇ μυστικῇ ἀλλὰ πραγματικῇ ἐνώσει της μὲ τὸν θεὸν ζῆ καὶ ἀκτινοβολεῖ ὅλας τὰς τελειότητας τοῦ θεοῦ. «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο» σημαίνει: ὁ Λόγος ἔγινε ψυχὴ, θεο-ψυχὴ, ἀλλὰ παρὰ ταῦτα ὁ θεὸς παραμένει θεὸς καὶ ἡ ψυχὴ ψυχὴ. Μόνον ποὺ ἡ ψυχὴ περιπατεῖ εἰς τοὺς δρόμους τῶν αἰωνίων καὶ χαροποιῶν μυστηρίων τοῦ θεοῦ εἰς ὅλους τοὺς ὄρατους καὶ ἀοράτους κόσμους.

«Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο», σημαίνει καὶ τοῦτο: ὁ Λόγος ἔγινεν αἴσθησις, θεο-αἴσθησις. Ἐν τούτοις, ὁ θεὸς δὲν παύει νὰ εἶναι θεός, ἂν καὶ ἔγινεν ἀνθρωπίνη αἴσθησις, ἐνῶ πάλιν ἡ αἴσθησις παραμένει ἀνθρωπίνη αἴσθησις. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ αἴσθησις ζῆ ὅλον τὸ θεῖον ἄπειρον ὡς ἰδικόν της.

«Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο», σημαίνει ἀκόμη καὶ τοῦτο: ὁ Λόγος ἔγινε κτίσμα, θεο-κτίσμα, «ὁ ὢν γίνεται, ὁ ἄκτιστος κτίζεται, ὁ ἀχώρητος χωρεῖται» (ἀγ. Γρηγορίου θεολόγου, Λόγος 45, 9. PG 36, 633-6). Μὲ αὐτὸ ἡ φύσις τοῦ θεοῦ δὲν χάνει τὰ θεῖα της ιδιώματα, ὅπως καὶ ἡ φύσις τοῦ κτίσματος δὲν χάνει τὰ κτιστά της ιδιώματα. Μόνον ποὺ τὸ κτίσμα περνᾷ διὰ μέσου θαυμαστῶν μεταμορφώσεων, αἱ ὁποῖαι τὸ ὀδηγοῦν ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν.

«Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο», τέλος, σημαίνει: ὁ Λόγος ἔγινεν ἄνθρωπος, πλήρης ἄνθρωπος, θεάνθρωπος. Ἐν τούτοις, ὁ θεὸς παραμένει εἰς τὰ ὅριά Του καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰ ἰδικά του, ἂν καὶ εἶναι ἡνωμένοι στενώτατα, ἀδιαιρέτως καὶ ἀχωρίστως. Μόνον πῶς ὁ ἄνθρωπος οἰκειοποιεῖται ὅλας τὰς ἀπορρήτους τελειότητας τοῦ θεοῦ καὶ ἀποκτᾷ τὴν θεῖαν αἰωνιότητα καὶ τὴν θεῖαν δόξαν, γίνεται «ὁμόθεος», κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ὁ θεὸς Λόγος ἔγινεν ἄνθρωπος διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸ ἀρχέτυπόν του, πρὸς τὸν Δημιουργόν του, διότι ὁ ἄνθρωπος ἐδημιουργήθη εἰς τὴν ἀρχὴν διὰ τοῦ θεοῦ Λόγου ἔχων τὸν χαρακτήρα τοῦ θείου Λόγου (Γεν. 1, 26-27. Ἰωάν. 1, 9. Κολ. 3, 10).

Ὁ θεὸς Λόγος ἔγινε σὰρξ διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν σάρκα εἰς τὴν πρωταρχικὴν της logosnost, διότι πᾶν ὃ γέγονεν διὰ τοῦ θεοῦ

Λόγου γέγονεν (Ίωάν. 1, 3. Κολ. 1, 16). Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς Λόγος εἶναι ὁ δημιουργὸς ὅλης τῆς κτίσεως, Αὐτὸς εἶναι καὶ τὸ θεμέλιον ὀλοκλήρου τοῦ κοσμικοῦ οἰκοδομήματος (πρβλ. ἄγ. Μαξίμου, PG 91, 668 καὶ 1308-9).

Ἡ ἁμαρτία καὶ τὸ κακὸν ἀποτελοῦν τὴν τραγικὴν καὶ παράλογον ἀπόπειραν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν Θεὸν Λόγον ἐκ τῶν θεμελίων τοῦ σύμπαντος. Ὁ Θεὸς Λόγος ἐσαρκώθη διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν κτίσιν πρὸς τὸν Δημιουργόν, διότι Αὐτὸς εἶναι τὸ πρῶτον θεμέλιόν της καὶ ἡ βᾶσις της. Διὰ τοῦτο δικαίως εὐαγγελίζεται ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸν ἀρραγὲς καὶ αἰώνιον θεμέλιον καὶ ὅτι «θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον» (Α΄ Κορ. 3, 11).

Ὅποιος θεμελιώνει καὶ οἰκοδομεῖ ἐπ’ αὐτῆς τῆς ἀρραγοῦς καὶ ἀσαλεύτου Πέτρας τοῦ σύμπαντος εἶναι «ἀνὴρ φρόνιμος», ἡ προσωπικότης του ἔχει λογοποιηθῆ, ἔχει δηλαδὴ ἐνωθῆ μὲ ὅλα τὰ αἰώνια ιδιώματα τοῦ Θεοῦ Λόγου, διὰ τοῦτο καὶ παραμένει ἀκλόνητος εἰς ὅλας τὰς θυέλλας καὶ τὰς καταιγίδας τῶν ἀνθρωπίνων σεισμῶν καὶ τοῦ χάους (πρβλ. Ματθ. 5, 24 – 25. Ρωμ. 8, 35 – 39). Μὲ τὴν ἐνανθρώπησίν Του ὁ Θεὸς Λόγος ἔδειξεν ὅτι ὁ θεῖος Λόγος εἶναι ἡ οὐσία τῆς φύσεώς μας, τὸ θεμέλιον τοῦ ἀνθρωπίνου εἶναι μας, ἡ βᾶσις τῆς ἀνθρωπίνης μας ζωῆς καὶ ὑπάρξεως.

Ἡ καταγωγή μας εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν, διὰ τοῦτο καὶ τὸ εἶναι μας καὶ ἡ ζωὴ μας καὶ ἡ ὑπαρξίς μας ἐξαρτῶνται ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ τὸν Θεόν (πρβλ. Πράξ. 17, 28. Κολ. 3, 1-4). Πράγματι, κατὰ τὸ ἀρχέτυπόν της καὶ κατὰ τὴν ἐσωτάτην οὐσίαν της, ὅλη ἡ κτίσις εἶναι ἀπὸ τὸν Λόγον καὶ διὰ τὸν Λόγον (Κολ. 1, 16-17). Εἰς Αὐτόν, δι’ Αὐτοῦ καὶ ἐν Αὐτῷ τὰ πάντα ἐπαναφέρονται εἰς τὴν ἔλλογον (logosni) καταγωγὴν καὶ ὑπαρξίν των· εἰς τὴν ἀρχέγονον ἀγιότητα καὶ τὸ κάλλος καὶ τὴν δύναμίν των· εἰς ἐκεῖνο τὸ «γεννηθῆτω» καὶ «ἐγένετο»· εἰς τὸν ἰδικόν των παράδεισον. Διότι εἰς τὸν Λόγον εὐρίσκεται ὁ παράδεισος, ἐνῶ ἐκτὸς τῆς λογικότητος, ἡ κόλασις. [...] Δι’ ὅλα αὐτὰ ἡ ἡμέρα τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐν σαρκὶ – τὰ Χριστούγεννα – εἶναι ἑορτὴ θαυμαστὴ καὶ διὰ τὸ μεγαλεῖον της καὶ διὰ τὸ μυστήριόν της καὶ

διὰ τὸ νόημά της.

Ἐορτάζοντες τὰ Χριστούγεννα, οὐσιαστικῶς ὁμολογοῦμεν καὶ δοξάζομεν τὸ μοναδικὸν ἀληθινὸν νόημα καὶ τὸν λόγον τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως, τῆς ἀνθρωπίνης αἰσθήσεως, τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Διότι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τοῦ Κυρίου Γεννήσεως «ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως», τοῦ θείου νοήματος, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν κόσμον μέχρι τῶν περάτων του, καὶ ἀπεκάλυψεν εἰς ἡμᾶς τὸ αἰώνιον νόημα καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ ἀνθρώπου.

Εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ μας ἐδόθη ἡ ἀποκάλυψις καὶ τὸ νόημα τόσον τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον καὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Διὰ τοῦτο μᾶς εἶναι ἀγαπητὸς ὁ ἄνθρωπος: διότι ἀνήκει εἰς τὸν θεὸν Λόγον καί, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, εἶναι λογικός. Ἀλλὰ μᾶς εἶναι ἀγαπητὴ καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, διότι ἀνήκει καὶ αὐτὴ εἰς τὸν Λόγον καί, δι' αὐτό, εἶναι λογική. καὶ ἡ σκέψις τοῦ ἀνθρώπου μᾶς εἶναι ἀγαπητή, διότι ἀνήκει εἰς τὸν Λόγον καί, δι' αὐτὸ εἶναι, λογική καὶ ἡ αἴσθησις τοῦ ἀνθρώπου ἐπίσης, διότι ἀνήκει εἰς τὸν Λόγον καί, δι' αὐτὸ εἶναι καὶ αὐτὴ λογική. κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, διότι εἶναι τοῦ Λόγου, καὶ δι' αὐτὸ λογική. μᾶς εἶναι ἀγαπητὸς καὶ ὁ κόσμος ἀκόμη, διότι εἶναι τοῦ θεοῦ Λόγου, καὶ δι' αὐτὸ καὶ αὐτὸς λογικός. καθὼς καὶ ὁ οὐρανός, διότι καὶ αὐτὸς εἶναι τοῦ Λόγου, καὶ διὰ τοῦτο, λογικός.

Μὲ τὴν γέννησιν τοῦ θεοῦ ἐν σώματι, ἐγεννήθη εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ὅλος ὁ θεός, ὅλη ἡ Ἀλήθεια τοῦ θεοῦ, ὅλη ἡ Δικαιοσύνη τοῦ θεοῦ, ὅλη ἡ Ἀγάπη τοῦ θεοῦ, ὅλη ἡ Ἀγαθότης τοῦ θεοῦ, ὅλον τὸ Ἔλεος τοῦ θεοῦ. Διὰ τοῦτο ὅλοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὸν θεὸν καὶ τὴν Δικαιοσύνην Αὐτοῦ, μέσα εἰς τὴν πνευματικὴν ἔξαρσιν καὶ τὴν ἄπειρον χαρὰν των, χαιρετίζουν ὅλα τὰ ὄντα καὶ ὅλην τὴν κτίσιν μὲ τὸν χριστουγεννιάτικον χαιρετισμόν: Χριστὸς ἐγεννήθη! ἐνῶ ἀπὸ τὰ χριστονοσταλτικὰ βάθη τῶν ὄντων καὶ τῆς κτίσεως ἀντηχεῖ συγκινητικὴ ἡ ἀπάντησις: Ἀληθῶς ἐγεννήθη!

Ἀπὸ τὸ βιβλίον «Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος»,

έκδ. «Άστήρ».

Πηγή κειμένου : imaik.gr